EUROPA-
KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 30.7.2024
COM(2024) 349 final

RAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET

Gennemførelse af forordningen om tekniske foranstaltninger (artikel 31 i forordning (EU) 2019/1241)

Indholdsfortegnelse

1. Indledning 2

2. Forordningens gennemførelse 2
2.1. Måling af fremskridt hen imod målsætningerne 3
2.2. Regional gennemførelse 4
2.2.1. Østersøen 4
2.2.2. De vestlige farvande 5
2.2.3. Nordsøen 6
2.2.4. Middelhavet og Sortehavet 6
2.3. Andre gennemførelsesspørgsmål 8
2.3.1. Gennemførelsesregler 8
2.3.2. Målrettet fiskeri 8

3. Innovation og videnskabelig forskning 9
3.1. STECF's arbejde 10
3.2. ICES' rådgivning om innovative redskaber 10
3.3. Fiskeri i videnskabeligt øjemed 11
3.4. Udgifter til innovation 12

4. Konklusioner 13

1. INDLEDNING

I henhold til artikel 31 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1241[1] ("forordningen") skal Kommissionen hvert tredje år aflægger rapport om gennemførelsen af forordningen.

Denne rapport giver et overblik over gennemførelsen af forordningen i de seneste tre år og bygger på den første rapport[2], der blev vedtaget i september 2021, samt på rapporten om udøvelsen af delegerede beføjelser, der blev vedtaget i september 2023[3]. Den er udarbejdet på grundlag af de foranstaltninger, der er truffet, den videnskabelige udvikling, rådgivningen fra Den Videnskabelige Tekniske og Økonomiske Komité for Fiskeri (STECF) og Det Internationale Havundersøgelsesråd (ICES) og bidrag fra medlemsstaterne og de rådgivende råd samt input fra andre interesserede parter, der har deltaget i den offentlige høring (vedlagt som bilag I til denne rapport). Den indeholder en oversigt over de bestræbelser, der er gjort med hensyn til forskning og innovation som et potentiale for at gøre yderligere fremskridt med opfyldelsen af forordningens målsætninger.

2. FORORDNINGENS GENNEMFØRELSE

Formålet med denne forordning er at bidrage til den fælles fiskeripolitiks målsætninger som defineret i forordning (EU) nr. 1380/2013 ("forordningen om den fælles fiskeripolitik") og bidrage til at opnå en god miljøtilstand som fastsat i miljølovgivningen og samtidig opnå den rette balance mellem de økonomiske, sociale og miljømæssige målsætninger for den fælles fiskeripolitik. **Fiskeri på det niveau, der giver det maksimale bæredygtige udbytte** (MSY), ved hjælp af passende tekniske foranstaltninger yder et vigtigt bidrag til en mere bæredygtig udnyttelse af havet og til en modstandsdygtig og konkurrencedygtig fiskerisektor, der producerer kvalitetsfødevarer[4]. Anvendelsen af mere selektive og miljøvenlige fangstmetoder bidrager til at øge udbyttet af de udnyttede fiskebestande og samtidig mindske uønskede (bi)fangster og indvirkningen på følsomme levesteder.

En bæredygtig udnyttelse af havets ressourcer kræver **beskyttelse af de marine økosystemer og begrænsning af fiskeriets indvirkning** derpå. Tekniske foranstaltninger bidrager effektivt til at nå miljølovgivningens målsætninger. De udformes og reguleres med det formål at begrænse indvirkningen på følsomme arter og levesteder, der er beskyttet i henhold til fugledirektivet og habitatdirektivet, såsom Natura 2000-områderne, og mindske indvirkningen på de marine økosystemer som et bidrag til gennemførelsen af havstrategirammedirektivet. Dette er særlig relevant i lyset af målsætningerne i EU's biodiversitetsstrategi[5] og handlingsplanen for havet[6].

---

[1] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1241 af 20. juni 2019 om bevarelse af fiskeressourcerne og beskyttelse af marine økosystemer ved hjælp af tekniske foranstaltninger, om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1967/2006 og (EF) nr. 1224/2009 og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1380/2013, (EU) 2016/1139, (EU) 2018/973, (EU) 2019/472 og (EU) 2019/1022 og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 894/97, (EF) nr. 850/98, (EF) nr. 2549/2000, (EF) nr. 254/2002, (EF) nr. 812/2004 og (EF) nr. 2187/2005 (EUT L 198 af 25.7.2019, s. 105).

[2] Rapporten: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/DA/TXT/PDF/?uri=CELEX:52021DC0583 og det ledsagende arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=SWD:2021:268:FIN.

[3] https://eur-lex.europa.eu/legal-content/DA/TXT/?uri=CELEX:52023DC0520.

[4] Se COM(2024) 235 final, Meddelelse fra Kommissionen til Europa-Parlamentet og Rådet: Bæredygtigt fiskeri i EU: status og retningslinjer for 2025.

[5] https://eur-lex.europa.eu/legal-content/DA/TXT/?uri=CELEX%3A52020DC0380.

[6] https://eur-lex.europa.eu/legal-content/DA/TXT/?uri=CELEX:52023DC0102.

Den nuværende forordning har videreført de væsentlige elementer i tidligere tekniske forskrifter og givet Kommissionen mulighed for at fastlægge de foranstaltninger, der er nødvendige for at opnå en sammenhængende gennemførelse. Desuden giver forordningen medlemsstaterne mulighed for inden for rammerne af de regionale grupper at samarbejde om at fastlægge regionalt relevante foranstaltninger, som Kommissionen kan vedtage ved delegerede retsakter, ligesom den giver medlemsstaterne mulighed for individuelt at vedtage nationale foranstaltninger for deres farvande eller flåder.

Denne forordning er et vigtigt redskab med hensyn til at bidrage til at imødegå klima- og biodiversitetsudfordringerne og er dermed afgørende for gennemførelsen af den handlingsplan for havet, der blev vedtaget i februar 2023 som led i EU's biodiversitetsstrategi 2030 og fremlagt som en del af "pakken om fiskeriet og havet".[7].

2.1. Måling af fremskridt hen imod målsætningerne

Denne rapport omhandler den regionale gennemførelse af foranstaltninger, der tager sigte på at bidrage til forordningens målsætninger, nemlig at optimere udnyttelsesmønstrene, bidrage til at minimere utilsigtede fangster af følsomme marine arter og fiskeriets negative miljømæssige indvirkning på marine levesteder og indføre fiskeriforvaltningsforanstaltninger med henblik på at overholde miljødirektiverne[8].

Med henblik på måling af, om **udnyttelsesmønstrene** er optimeret, foretog STECF i 2020 en revision af den mest hensigtsmæssige indikator, der skal anvendes. Dette blev i februar 2024 suppleret af FFC[9], der foretog en analyse af 34 fiskebestande svarende til de arter, der er opført i forordningen. Denne analyse viste, at der samlet set er sket forbedringer af selektiviteten i Atlanterhavet i de seneste 20 år. Ikke desto mindre udviste knap halvdelen af de ICES-vurderede bestande i 2021 en bedre selektivitet (dvs. en øget beskyttelse af ungfisk) end den, der svarer til det maksimale ligevægtsudbytte, der opnås med den nuværende fiskeridødelighed. Hvad angår Middelhavet, udviste to ud af ti bestande en bedre selektivitet end den, der svarer til det maksimale ligevægtsudbytte, der opnås med den nuværende fiskeridødelighed.

For så vidt angår de målsætninger, der er knyttet til miljølovgivningen, er der i fugledirektivet og habitatdirektivet fastsat konkrete mål, som omfatter specifik beskyttelse af Natura 2000-områder og visse arter, ligesom der er fastsat tærskelværdier inden for rammerne af havstrategirammedirektivet. I de senere år er der gjort betydelige fremskridt med vedtagelsen af sådanne tærskler, især hvad angår de deskriptorer, der skal anvendes til at afgøre, om **havbundshabitater** er i god miljøtilstand[10]. De tærskelværdier i havstrategirammedirektivet, der vedrører **utilsigtede fangster af følsomme marine arter**, er endnu ikke vedtaget, og der foreligger således endnu ikke konkrete mål for denne målsætning.

Selv om der ikke fuldt ud foreligger målbare mål, giver den videnskabelige rådgivning relevante oplysninger om den vanskelige situation, som gør sig gældende for visse arter og levesteder, og dermed de elementer, der er nødvendige for at understøtte vedtagelsen af konkrete foranstaltninger.

[7] https://oceans-and-fisheries.ec.europa.eu/policy/common-fisheries-policy-cfp_en.

[8] Artikel 3 i forordning (EU) 2019/1241.

[9] https://publications.jrc.ec.europa.eu/repository/handle/JRC137030.

[10] En oversigt over tærskelværdierne findes i Kommissionens meddelelse om de tærskelværdier, der er fastsat i henhold til direktivet 2008/56/EF (havstrategirammedirektivet) og Kommissionens afgørelse (EU) 2017/848 (COM(2024)2078).

2.2. Regional gennemførelse

Regional gennemførelse er hjørnestenen i denne forordning. Den skrider frem med forskellige hastigheder og på forskellige niveauer og er rettet mod behovene og omstændighederne i hvert havområde. Foranstaltninger kan vedtages som nationale foranstaltninger eller som delegerede retsakter på grundlag af en fælles henstilling fra de berørte medlemsstater.

Med hensyn til nationale foranstaltninger har alle medlemsstater underrettet Kommissionen om vedtagelse af foranstaltninger, der skal gennemføres af deres flåder for at opfylde konkrete mål i de farvande, der hører under deres højhedsområde eller jurisdiktion.

I rapporten fra september 2023 om brugen af delegerede beføjelser i henhold til forordningen fremhæves det, at der i perioden fra den 14. august 2019 til den 30. juni 2023 blev vedtaget 12 delegerede retsakter, og at én var ved at blive vedtaget. Siden da er der blevet vedtaget yderligere to delegerede retsakter, som nu bringer det samlede antal op på 14 delegerede retsakter, der vedrører en lang række foranstaltninger.

Tilgangen, hastigheden og indholdet i forbindelse med den regionale gennemførelse varierer meget på grund af de ret forskellige forhold og udfordringer i de enkelte havområder samt regionaliseringsprocessens omfang og potentiale. **I Middelhavet og Sortehavet** er den mest effektive tilgang f.eks., at foranstaltningerne vedtages af Den Almindelige Kommission for Fiskeri i Middelhavet (GFCM) og derfor finder anvendelse på alle stater, der grænser op til disse have, således at der sikres lige vilkår. Som følge heraf er der begrænset behov for eller plads til at anvende regionalisering i henhold til forordningen om den fælles fiskeripolitik. Hvor det er nødvendigt for gennemførelsen af GFCM-foranstaltninger eller som et supplement, er medlemsstaterne for det meste vendt tilbage til nationale foranstaltninger. For Nordsøen og de vestlige farvande er situationen forskellig. Selv om der er fuld mulighed for at anvende regionalisering, glæder medlemsstaterne og de relevante rådgivende råd sig over det igangværende tekniske samarbejde mellem EU og Det Forenede Kongerige om tekniske foranstaltninger.

De fælles henstillinger fra medlemsstaterne kan have deres grundlag i både artikel 11 i forordningen om den fælles fiskeripolitik og forordningen om tekniske foranstaltninger, som begge har til formål at bidrage til den fælles fiskeripolitiks målsætninger og dermed til gennemførelsen af miljølovgivningen, herunder bl.a. begrænse fiskeriets indvirkning på følsomme marine levesteder eller minimere bifangster af følsomme arter. Med hensyn til sidstnævnte giver forordningen også medlemsstaterne mulighed for at fremsætte fælles henstillinger med henblik på at gennemføre afbødende foranstaltninger til beskyttelse af følsomme arter, som det har været tilfældet for at beskytte østersømarsvinet.

Desuden giver forordningen særlig beskyttelse til visse fiskearter, der er opført i bilag I, ved at forbyde, at de fiskes. Selv om der er mulighed for at ændre listen og tilføje yderligere arter, er dette ikke sket til dato.

Som svar på de høringer, der er gennemført i forbindelse med denne rapport, har de rådgivende råd bidraget med detaljerede oplysninger om det arbejde, der er udført i denne rapporteringsperiode, for at vise inddragelsen og engagementet i både vedtagelsen af frivillige foranstaltninger og i regionaliseringsprocessen.

Nogle af interessenterne har anført, at regionaliseringen ikke skrider frem i det rette tempo, mens andre har fremhævet forordningens kompleksitet.

2.2.1. Østersøen

Med hensyn til **selektivitet** er det regionale samarbejde om selektive redskaber med henblik på at opnå en drastisk reduktion af bifangsten af torsk i Østersøen næsten afsluttet, og vedtagelsen af den delegerede

retsakt og den tilhørende gennemførelsesretsakt nært forestående takket være det tætte samarbejde mellem medlemsstaterne og Det Rådgivende Råd for Østersøen.

På området for **minimering af bifangster af følsomme arter** arbejdes der fortsat på at sikre en bedre beskyttelse af østersømarsvinet (der er forelagt to fælles henstillinger til dette formål), herunder yderligere kontrolforanstaltninger. Det overvejes også at arbejde med foranstaltninger for den østlige del af Østersøen, som omfatter realtidslukninger. Desuden arbejder nogle medlemsstater på foranstaltninger, der har til formål at minimere virkningerne af sælers plyndring af fangst og interaktion med fiskere, og nogle har truffet frivillige foranstaltninger for at begrænse fiskeriets indvirkning på følsomme arter. Det Rådgivende Råd for Østersøen har endvidere oplyst, at deres medlemmer i form af fiskere deltager individuelt i forskningsprojekter.

Hvad angår det **mere overordnede bidrag til opnåelse af miljømålene og sikring af havbundens levesteder**, er medlemsstaterne i Østersøen i færd med at indføre visse nationale restriktioner for anvendelsen af bundfiskeri og faststående garn i Natura 2000-områder. Desuden har nogle medlemsstater udarbejdet en fælles henstilling om beskyttelse af havbunden i den tyske del af Østersøen (delegeret retsakt under udarbejdelse på grundlag af en fælles henstilling om beskyttelse af seks beskyttede havområder i den tyske eksklusive økonomiske zone i Østersøen).

En række medlemsstater arbejder i øjeblikket på to fælles henstillinger, der foreslår bevarelsesforanstaltninger for ca. 25 Natura 2000-områder eller områder under havstrategirammedirektivet i Nordsøen og Østersøen (på kort, mellemlang og lang sigt).

2.2.2. De vestlige farvande

Som et bidrag til øget **selektivitet** har medlemsstaterne gennemført foranstaltninger for at minimere bifangsten af torsk i Det Keltiske Hav, og i forbindelse med lignende resultater i Nordsøen er der igangværende drøftelser om at øge maskestørrelsen i blækspruttefiskeriet (fra 40 mm til 80 eller 90 mm afhængigt af fiskeriområdet). Via delegerede retsakter er der gennemført yderligere foranstaltninger for at øge beskyttelsen af spidstandet blankesten i Biscayabugten (forøgelse af de bevarelsesmæssige mindstereferencestørrelser og lukninger).

For så vidt angår behovet for at **minimere bifangster af følsomme arter i Biscayabugten**, vedtog Frankrig og Spanien i 2021 nationale foranstaltninger for at beskytte den almindelige delfin ved hjælp af akustiske alarmer i Biscayabugten for visse trawlere. Ud over brugen af pingere på trawlere anvender Frankrig i stigende grad kameraer om bord og andre overvågningsforanstaltninger for at øge kendskabet til delfinbestanden i Biscayabugten. Frankrig arbejder også på flere projekter vedrørende tekniske foranstaltninger, der skal forebygge, at delfiner fanges som bifangst i gællegarn. Portugal og Spanien arbejder på tekniske afbødende foranstaltninger, hvor der bl.a. anvendes pingere, for gællegarn inden for rammerne af projektet Cetambicion[11]. Der er dog behov for flere fremskridt, da vedtagelse af regionale foranstaltninger på tværs af alle områder vil forbedre bevarelsen af den almindelige delfin.

Medlemsstaterne tilrettelægger også kurser og uddannelsesforløb for fiskerierhvervet med henblik på en bedre forståelse og anerkendelse af bifangster i forbindelse med visse former for fiskeri.

Med hensyn til fremtidige projekter til beskyttelse af følsomme arter er flere medlemsstater involveret i Cibbrina[12] og i forskellige forskningsaktiviteter, der har til formål at beskytte følsomme arter i fiskeri,

[11] https://www.cetambicion-project.eu/?lang=es.

[12] Finansieret under LIFE-programmet: https://webgate.ec.europa.eu/life/publicWebsite/project/LIFE22-NAT-NL-LIFE-CIBBRiNA-101114301/coordinated-development-and%E2%80%AFimplementation-

der reguleres af regionale fiskeriforvaltningsorganisationer, såsom Den Internationale Kommission for Bevarelse af Tunfiskebestanden i Atlanterhavet. Nogle medlemsstater har også rapporteret om et projekt, der vil omfatte undersøgelser af deoxyribonukleinsyre og passiv akustisk overvågning.

Hvad angår bidrag til **miljøbeskyttelse**, har medlemsstaterne udvidet de nuværende beskyttede havområder, og de arbejder sammen med miljømyndighederne om at udarbejde forvaltningsplaner for flere beskyttede havområder under Natura 2000.

2.2.3. Nordsøen

En række medlemsstater ved Nordsøen har gennemført flere **selektivitetsforanstaltninger** til supplering af undtagelserne fra landingsforpligtelsen. Kommissionen har for nylig vedtaget en fiskeriforbudsperiode, når gydeperioden er på sit højeste for atlanterhavshelleflynder[13]. Desuden har flere medlemsstater gennemført andre foranstaltninger for deres flåder, som er mere vidtgående end de nuværende obligatoriske bestemmelser (f.eks. anvendelse af flamsk panel i bomtrawlere, der fisker efter rejer, et supplerende program for koordineret prøveudtagning til overvågning af bifangster af arter, der er omfattet af kvoter inden for rejefiskeri).

Flere medlemsstater ved Nordsøen har rapporteret om flere nationale foranstaltninger, der har til formål at mindske **indvirkningen på følsomme arter**, f.eks. geografiske og tidsmæssige foranstaltninger i beskyttede havområder eller begrænsning af brugen af visse redskaber. Der er også rapporteret om øget observatørdækning for at opnå robuste og pålidelige data.

Medlemsstater ved Nordsøen deltager i CiBBrina-projektet (som også omfatter Polen, Portugal og Spanien), hvis hovedformål er at reducere dødeligheden i forbindelse med utilsigtet fangst af følsomme arter. Projektet startede i december 2023 og løber frem til 2029.

På området for bidrag til **miljøbeskyttelse** blev der vedtaget to delegerede retsakter på grundlag af fem fælles henstillinger, hvori der foreslås bevarelsesforanstaltninger for 18 Natura 2000-områder eller områder under havstrategirammedirektivet i Nordsøen: Delegeret forordning (EU) 2022/952 og delegeret forordning (EU) 2023/340.

De igangværende drøftelser i medlemsstaterne fokuserer på fire fælles henstillinger. En er forelagt af Tyskland og Nederlandene for Doggerbanke (for nylig evalueret af STECF på plenarmødet i foråret — PLEN 24-01[14]), en anden er under forberedelse i Nederlandenes for seks beskyttede havområder i den nederlandske del af Nordsøen (Klaverbank, sydlige Doggerbanke, Centrale Oestergronden, Friese Front MSFD, Brune Banke og Borkum-Riffgrund), en er under forberedelse i Belgien for tre forvaltningsområder i den belgiske del af Nordsøen, og en er under forberedelse i Danmark for fem Natura 2000-områder i Nordsøen og Skagerrak.

2.2.4. Middelhavet og Sortehavet

På området for **selektivitet** gennemfører medlemsstater med fiskeriinteresser i Sortehavet de foranstaltninger, der er vedtaget af Den Almindelige Kommission for Fiskeri i Middelhavet (GFCM), ved hjælp af GFCM's henstillinger, herunder forbud mod anvendelse af trawl for at beskytte ungfisk og brug af monofilamentgarn.

---

of%E2%80%AFbest-practice-in%E2%80%AFbycatch%E2%80%AFreduction%E2%80%AFin-the%E2%80%AFnorth-atlantic-baltic-and-mediterranean-regions.

[13] Delegeret forordning (EU) 2024/1060 om tekniske foranstaltninger for atlanterhavshelleflynder.

[14] STECF's plenarforsamling 24-01.

I Middelhavet har medlemsstaterne gennemført en lang række nationale tekniske foranstaltninger til beskyttelse af kommercielle arter, f.eks. geografiske og tidsmæssige foranstaltninger til beskyttelse af gydeområder for vigtige arter (kulmule, jomfruhummer), begrænsninger af brugen af bundtrawl i overensstemmelse med GFCM's henstillinger eller i tråd med forvaltningen af den flerårige plan for WestMed[15] og strengere regler for redskabsspecifikationer (nogle medlemsstater indfører større maskestørrelser for at målrette mod små pelagiske arter), forbud mod rundstropper og løftestropper samt en fangstposelængde på mindst 3 m.

I 2022-2024 begyndte medlemsstaterne at gennemføre forsøg for at udvikle mere selektive og effektive redskaber, og disse forsøg vil give resultater i den næste rapporteringsperiode. De omfatter afprøvning af forskellige konfigurationer af maskestørrelser i bundtrawl og faststående garn eller endda helt nye innovative redskaber. Der er også planer om øget observatørdækning og brug af oplysninger fra REM/CCTV-kameraer.

Hvad angår **følsomme arter**, har GFCM vedtaget flere henstillinger vedrørende hvaler, bruskfisk, havfugle og skildpadder, planlægning af pilotprojekter, vedtagelse af afbødende foranstaltninger og vedtagelse af en regional handlingsplan for overvågning og afbødning af fiskeriets indvirkning på sårbare arter i Middelhavet og Sortehavet[16]. Denne plan har til formål at udvikle passende overvågningssystemer samt at afprøve foranstaltninger til afbødning af utilsigtet fangst af sårbare arter og afværgelse af store havdyrs plyndring af fangst i fiskeredskaber.

Desuden har en række medlemsstater i Sortehavsområdet indført en række nationale foranstaltninger for at minimere fiskeriets indvirkning på marsvin, f.eks. anvendelse af monofilamentgarn i fiskeriet efter pighvar, der har til formål at reducere bifangsten af hvaler, og som har taget to års gradvis gennemførelse, samt oplysningskampagner om beskyttelse af marsvin i Sortehavet. Flere beskyttede havområder gennemføres også i nationale farvande, hvor anvendelsen af garn til pighvarfiskeri kun vil blive tilladt, når sådanne garn er udstyret med pingere. Det bør dog bemærkes, at alle foranstaltninger, der tager sigte på dette mål, bør sættes i en regional kontekst, navnlig det igangværende GFCM-arbejde, for at sikre lige vilkår med andre kystlande.

Med henblik på at beskytte følsomme arter i Middelhavet gør medlemsstaterne fremskridt med national lovgivning om beskyttelse af arter med højere risiko, f.eks. balearskråpen, herunder forvaltningsforanstaltninger for fiskeri og udpegelse af Natura 2000-områder samt ZEPAS (områder til særlig beskyttelse af fugle), og de er nu i færd med at indføre forvaltningsforanstaltninger for disse områder.

Som supplement til de foranstaltninger, der er vedtaget af GFCM og medlemsstaterne, er interessenter og medlemsstater involveret i projekter til bevidstgørelse om bifangster, formidling af god praksis blandt fiskere, udvikling og oversættelse af retningslinjer for god praksis om reduktion af bifangster, testning af fugleskræmmeanordninger (drager og bøjer), forskning i fugleskræmmeliner, der anvendes i britiske fartøjer, der fisker efter kulmule i Gran Sol[17].

Hvad angår bidraget til **miljøbeskyttelse** i Middelhavet og Sortehavet, indfører forskellige medlemsstater et forbud mod bundtrawl og opmudring i beskyttede havområder, og gennem GFCM beskyttes 10 områder med fiskeribegrænsninger – et samlet område på mere end 1,75 mio. km² havlevesteder – i Middelhavet og Sortehavet. Omkring 31 000 km² bentiske havlevesteder er beskyttet i Middelhavet, suppleret af et stort dybhavsområde med fiskeribegrænsninger, der tegner sig for omkring

[15] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1022 af 20. juni 2019 om en flerårig plan for fiskeriet, der udnytter demersale bestande i det vestlige Middelhav, og om ændring af forordning (EU) nr. 508/2014.

[16] Resolution GFCM/46/2023/4.

[17] MedBycatch-projektet.

60 % af den samlede havbund i Middelhavet, hvor det er forbudt at anvende trukne skrabere og trawl i alle farvande, der er dybere end 1 000 meter, for at beskytte bentiske levesteder i dybhavet. Trawl i alle farvande, der er dybere end 1 000 m, er forbudt for at beskytte bentiske levesteder i dybhavet.

Der arbejdes på at etablere nye områder med fiskeribegrænsninger og revidere dybdegrænsen for områder med fiskeribegrænsninger på dybt vand til 800 m i fremtiden på grundlag af resultaterne af et GFCM-pilotprojekt. Sideløbende hermed gøres der en indsats for at opbygge sammenhængende og effektive netværk af beskyttede havområder, og GFCM har iværksat en intern vurdering med henblik på at gennemføre FN's konvention om bevarelse og bæredygtig udnyttelse af havets biodiversitet i områder uden for national jurisdiktion (BBNJ).

2.3. Andre gennemførelsesspørgsmål

2.3.1. Gennemførelsesregler

I tillæg til gennemførelsen på regionalt plan giver forordningen også Kommissionen visse gennemførelsesbeføjelser til at fastlægge de særlige kendetegn ved visse elementer, der er relevante eller nødvendige[18] for at opretholde selektivitetsstandarder.

Sådanne detaljerede bestemmelser er under udarbejdelse. De er vigtige for at sikre lige vilkår blandt medlemsstaterne i forbindelse med gennemførelsen af forordningen og for at sikre en sammenhængende og effektiv kontrol. Disse bestemmelser vedrører specifikationer for de anordninger, der anvendes til at undgå ungfisk i fangsten, og specifikationer for visse anordninger, som anvendes til at forhindre slitage af trukne redskaber.

De har til formål at genetablere nogle af de tidligere anvendte betingelser, der er afgørende for en effektiv gennemførelse af forordningen. For at kunne regne med den nyeste videnskabelige rådgivning er STECF på baggrund af tekniske drøftelser med medlemsstaterne blevet hørt om visse af disse elementer og har givet sine anbefalinger i marts 2024[19].

Der føres konsultationer med medlemsstaterne med henblik på hurtigst muligt at forelægge udkastet til gennemførelsesforordning for Komitéen for Fiskeri og Akvakultur.

2.3.2. Målrettet fiskeri

Et andet vigtigt aspekt i forbindelse med gennemførelsen af forordningen er at definere begrebet målrettet fiskeri nærmere for visse arter, jf. forordningens artikel 6, stk. 3, og artikel 27, stk. 7: "fiskeriindsats rettet mod en bestemt art eller gruppe af arter; dette kan præciseres yderligere på regionalt plan i delegerede retsakter".

Dette er relevant for mange former for fiskeri, men ikke for alle. For nogle former for fiskeri er der klare standarder, og der er ingen risiko for, at gennemførelsespraksis vil sænke selektivitetsstandarderne, f.eks. ved brug af en sorteringsrist eller nogen anden selektionsanordning. For de fiskeriformer, hvor der ikke findes standarder eller yderligere bestemmelser for anvendelsen af de mindste maskestørrelser, åbner forordningen i artikel 27, stk. 7, mulighed for, at de medlemsstater, der har en direkte

[18] Forordningens artikel 8, stk. 5, og artikel 24, stk. 1.

[19] Den Videnskabelige, Tekniske og Økonomiske Komité for Fiskeri (STECF) — rapport fra det 75. plenarmøde (STECF-PLEN-24-01).

forvaltningsmæssig interesse i det pågældende fiskeri, kan forelægge eventuelle fælles henstillinger første gang senest den 15. august 2020[20].

Forordningen fastsætter minimumsstandarder for maskestørrelser, der anses for at være bedst egnede til at sikre de bedste selektivitetsstandarder, og giver to muligheder for at fravige disse minimumsstandarder: Medlemsstaterne kan enten fastlægge selektivitetsændringer med (som minimum) de samme selektivitetsstandarder som dem, der er fastsat i den nuværende lovgivning og vurderet af STECF, eller, for visse fiskeriformers vedkommende, og i det omfang betingelserne og fangstsammensætningerne i forordningen er opfyldt, fastsætte specifikke maskestørrelser (normalt selektionsanordninger).

Regionale grupper af medlemsstater har arbejdet med dette emneområde, og Kommissionen har flere gange hørt STECF for at hjælpe de nationale myndigheder med at gøre fremskridt på baggrund af, at fire regionale grupper af medlemsstater har forelagt fælles henstillinger. Hidtil er der imidlertid ingen foranstaltninger, der er bekræftet af videnskaben og vedtaget som lovgivning.

Et andet aspekt, der kan påvirke den overordnede opfyldelse af målsætningerne, er, at der næsten ikke findes nogen tilladelsesordninger for specifikke maskestørrelser i nogen region. Da der ikke findes tilladelsesordninger til regulering af anvendelsen af specifikke maskestørrelser, har alle fiskerfartøjer som standard tilladelse til at anvende enhver maskestørrelse til enhver tid.

Dette kan have betydelige bevarelsesmæssige konsekvenser, og Kommissionen opfordrer derfor medlemsstaterne til at gå videre med disse spørgsmål inden for rammerne af deres regionale grupper og, for så vidt angår spørgsmålet om tilladelser, på nationalt plan.

3. INNOVATION OG VIDENSKABELIG FORSKNING

De aktuelle udfordringer, der påvirker vores marine økosystemer, kan ikke løses alene med traditionelle redskaber. Innovation er afgørende i denne henseende, og forordningen giver et solidt grundlag for at fremme denne ændring, da den giver medlemsstaterne mulighed for at indføre undtagelser for at teste ny teknologi og derefter udvikle gældende foranstaltninger på regionalt plan.

Inddragelse og deltagelse af alle aktører, der udvikler deres aktiviteter i havmiljøet, er afgørende og essentielt for at opnå resultater. Interessenter, der har deltaget i høringen (fra medlemsstater til rådgivende råd, ikkestatslige organisationer og andre sammenslutninger), har understreget deres vilje til at deltage i forskning og innovation.

Projekter som Cibbrina (med sigte på at minimere indvirkningen på følsomme arter), Marine Beacon[21] (hvis mål er at udvikle og afprøve innovative værktøjer og teknikker til bedre overvågning af vigtige arter og mindskelse af risikoen for bifangst) og DecarbonyT[22] (vurdering af brugen af optimerede trawlredskaber i Middelhavet og Sortehavet for at opnå lavere brændstofforbrug) er gode eksempler på paneuropæiske projekter, der samler videnskabelige institutioner, fiskeriorganisationer og interessenter.

Disse projekter vil vise, hvordan de nuværende fangstmetoder kan forbedres (i kraft af ændringer af redskaber og geografiske og tidsmæssige foranstaltninger) for at minimere fiskeriets indvirkning på miljøet. Resultaterne af projekterne vil kunne ses i løbet af den næste rapporteringsperiode.

[20] Forordningens artikel 27.

[21] https://marinebeacon.eu/.

[22] https://decarbonyt.eu/.

3.1. STECF's arbejde

Siden vedtagelsen af forordningen mødes STECF gennem en særlig ekspertgruppe hvert år for at drøfte, vurdere og rådgive om gennemførelsen af tekniske foranstaltninger som et middel til at opbygge det videnskabelige grundlag for forbedret gennemførelse.

Som led i anbefalingerne fra STECF fortsatte fremskridtene i arbejdet på dette område med hensyn til selektivitetsindikatorerne (jf. kapitel 2.1), samtidig med at forskellen mellem den nuværende og den optimale selektivitet, som giver det højest mulige bæredygtige udbytte, blev undersøgt. I 2021[23] vurderede STECF populationens aldersbaserede selektivitet for de relevante arter[24] og sammenlignede den med den optimale (dvs. den, der producerer det højeste udbytte på lang sigt). I 2022[25] fokuserede STECF på at vurdere bestandens længdebaserede selektivitet for disse arter for at kunne kæde den sammen med fiskeredskabers faktiske størrelsesbaserede selektionsegenskaber og tilbyde optimeringsløsninger.

STECF arbejder nu på disse optimeringsløsninger, da det er nødvendigt at skitsere, hvilke ændringer der er nødvendige (og gennemførlige) for at nå dette højeste udbytte. Ved den tilgang, der skal følges i de kommende år, er der behov for at kortlægge de skridt, som er nødvendige for at kunne foretage en bioøkonomisk vurdering af de ændringer i fangstmetoder/-mønstre, der er mulige, og hvilke konsekvenser det kan få (socioøkonomiske ændringer i fangster, fangstværdi og miljø).

3.2. ICES' rådgivning om innovative redskaber

Efter anmodning fra Kommissionen ajourførte ICES i 2023 sit 2020-katalog over innovative redskaber[26], ligesom rådet fremlagde en vurdering af udbredelsen af innovative redskaber i EU's fiskeindustri (pr. havområde og fiskeriform). For så vidt angår de innovative redskaber, der ikke er blevet implementeret, udpegede rådet de vigtigste faktorer, som forhindrede anvendelse af dem, bl.a. i en analyse af de socioøkonomiske afvejninger. Desuden foreslog rådet en række måder, hvorpå implementeringen af dem kan lettes. Denne rådgivning[27] rummer meget relevante konklusioner, navnlig med hensyn til udbredelse i industrien. I en tredjedel af de præsenterede innovative teknologier kræver redskaberne f.eks. kun lave investeringer, og samtidig fører de til et positivt investeringsafkast, hvilket betyder, at det er økonomisk rentabelt.

For at vurdere hindringerne og mulighederne for systematisk anvendelse af innovative redskaber gjorde ICES brug af PESTEL[28]-rammen, hvor der ses på:

- **P**olitiske faktorer: fiskernes støtte til og opfattelse af legitimiteten af politikker, topstyrede regler, manglende lige vilkår, når redskaberne anvendes frivilligt.
- Økonomiske faktorer omkostninger ved køb af redskaber, adgang til kapital til brug for investeringer, ændringer i driftsomkostninger og indtægter, prioritering af kortsigtede frem for langsigtede fordele ved at anvende de nye redskaber, forekomsten af tilskud eller subsidier samt finansiel modstandsdygtighed.

[23] STECF-21-07.

[24] Arter opført i bilag XIV til forordningen

[25] STECF 22-19.

[26] https://www.ices.dk/news-and-events/news-archive/news/Pages/InnovativeFishingGear.aspx.

[27] https://www.ices.dk/news-and-events/news-archive/news/Pages/InnovativeGear.aspx.

[28] Politiske, økonomiske, sociale, teknologiske, miljømæssige og lovgivningsmæssige faktorer.

- **S**ociale faktorer: modvilje mod forandringer, andres anvendelse af nye redskaber, effektiviteten af opsøgende arbejde med fokus på de nye redskaber, demotivation som følge af den politiske udvikling, forskellig opfattelse af problemet mellem fiskere og andre interessenter (f.eks. udsmid, konsekvenser af brugen af bundtrawl), inddragelse i beslutningstagningen, tillid mellem fiskere og andre interessenter (f.eks. politiske beslutningstagere eller videnskabsfolk).
- **T**eknologiske faktorer: teknisk viden; redskaberne er vanskelige at anvende eller kræver specialviden eller træning det tager tid at sætte redskaberne op og justere dem, så de fungerer effektivt; mulighederne for tilpasning af redskaberne til forskellige fartøjskonstruktioner.
- **M**iljømæssige faktorer: lavere brændstofforbrug, mindre uønsket bifangst af fisk, mindre uønsket fangst af andre marine arter (benthos, havpattedyr, havfugle), mindre påvirkning af havbunden.
- **L**ovgivningsmæssige faktorer: redskaber, der på nuværende tidspunkt ikke er tilladt (f.eks. afprøvet i henhold til en undtagelse, regionale restriktioner), krav om at opfylde minimumsstandarder for lovlige redskaber samt passende håndhævelse.

ICES' rådgivning giver vigtige indikationer, men det står klart, at den faktiske udbredelse i industrien endnu ikke er kortlagt. I svarene på høringen **gjorde medlemsstaterne og interessenterne opmærksom på, at det er vanskeligt at indføre innovative teknologier**. Selv om de er enige om, at regionalisering er afgørende for dette og foretrækkes frem for frivillige tilgange, mener de, at overgangen til anvendelse af nye redskaber stadig er for langvarig og kompliceret. I gennemsnit indebærer regionalisering, at der bruges to år på at indføre redskaberne, herunder forhandlingsprocessen i regionale grupper, STECF's hørings- og vedtagelsesprocedure.

3.3. Fiskeri i videnskabeligt øjemed

Forordningens artikel 25 giver medlemsstaterne mulighed for at tillade undtagelser fra reglerne med henblik på udøvelse af videnskabeligt fiskeri. Formålet med denne artikel er at tilskynde aktører til at deltage i videnskabelig forskning. Der er andre artikler[29] i forordningen, som kan anvendes til at indføre innovative løsninger, men artikel 25 er den mest anvendte.

Forskningen tilrettelægges, udføres og afsluttes af en videnskabelig instans i medlemsstaterne. I løbet af de seneste tre år har stadig flere kommercielle fartøjer i medlemsstaterne deltaget i videnskabelig forskning, og den 6. juli 2023 afholdt Kommissionen et teknisk møde med medlemsstaterne for at øge gennemsigtigheden blandt medlemsstaterne og minde dem om deres forpligtelse til at rapportere om undersøgelserne til Kommissionen.

De fleste af de anmeldte projekter undersøger alternative metoder til at minimere fangsten af ungfisk og sigter mod at finde løsninger, der afbøder indvirkningen på følsomme arter eller mindsker den negative indvirkning på miljøet.

Selv om artikel 25 fungerer som en positiv drivkraft, der tilskynder til forskning i og afprøvning af innovativ teknologi som en undtagelse fra de tekniske krav i forordningen, har flere medlemsstater og interessenter bemærket, at sådanne muligheder ikke findes i andre forordninger om den fælles fiskeripolitik, hvilket i nogle tilfælde kan hæmme mulighederne og forsinke indførelsen af ændringer. De fremhæver f.eks., at det ikke er muligt at indrømme forskningsbegrundede undtagelser fra tilladelsen til at fange, beholde om bord eller lande havbars under bevarelsesmæssige mindstereferencestørrelser, selv om dette ønskes i forbindelse med overvågningsprogrammer.

[29] Artikel 20 om innovative fiskeredskaber og artikel 23 om pilotprojekter vedrørende fuld dokumentation af fangster og udsmid.

Desuden har en række medlemsstater, rådgivende råd og interessenter bemærket den besværlige proces, der skal følges fra det øjeblik, der udvikles en ny redskabsteknik eller -teknologi, indtil den endelige indførelse via lovgivning.

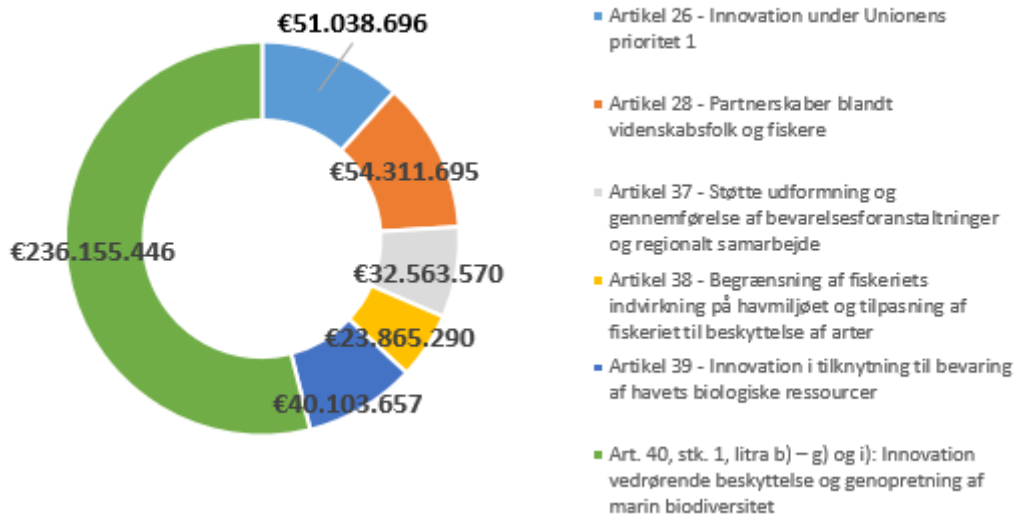
3.4. Udgifter til innovation

Mens artikel 25 beskriver, hvordan forordningen kan tilskynde til deltagelse i videnskabelig forskning, anlægges der ved anvendelsen af EU-midler et bredere perspektiv for projekter, som kommercielle fartøjer er involveret i, og som rækker ud over undtagelsen for tekniske foranstaltninger. Det hænger snarere sammen med de mange forskellige foranstaltninger, som medlemsstaterne indfører som et middel til at bidrage til opnåelse af målene for den fælles fiskeripolitik og styrkelse af dens rolle med hensyn til at støtte gennemførelsen af miljølovgivningen.

Afprøvning af forskningsresultater og innovation i henhold til forordningen støttes i øjeblikket finansielt under Den Europæiske Hav-, Fiskeri- og Akvakulturfond (EHFAF) og blev tidligere støttet under Den Europæiske Hav- og Fiskerifond (EHFF). Disse fonde rummer en række muligheder for at yde finansiel støtte til fremme af innovation i fiskerisektoren gennem innovationsprojekter, støtte til partnerskaber mellem forskere og fiskere ved at støtte udformningen og gennemførelsen af bevarelsesforanstaltninger og regionalt samarbejde og for at begrænse fiskeriets indvirkning på havmiljøet samt bidrage til gennemførelsen af miljølovgivningen (herunder for Natura 2000-områder).

Det tilsigtes, at resultaterne af disse projekter frembyder nye og innovative løsninger på, hvordan indvirkningen fra fiskeriaktiviteter på miljøet kan minimeres.

I EHFF-programmeringsperioden (2014-2020) blev der afsat i alt 438 038 353 EUR til fiskerirelaterede innovationsforanstaltninger, svarende til 7,87 % af alle EHFF-forpligtelser, med følgende fordeling:

Samlet set blev der under EHFF ydet finansiel støtte til 5 592 projekter med næsten 2 000 involverede fartøjer.

Foranstaltning (artikel)	**Antal operationer**	**Antal fartøjer, der blev støttet i henhold til artikel**	**Afsatte EHFF-midler (EUR)**
Artikel 26: Innovation	336	130	51 038 696

Artikel 28: Partnerskaber	200	128	54 311 695
Artikel 37: Bevarelsesforanstaltninger og regionalt samarbejde	373	1	32 563 570
Artikel 38: Havmiljø, beskyttelse af arter	1 774	1 545	23 865 290
Artikel 39: Innovation i forbindelse med bevarelse	195	66	40 103 657
Artikel 40, stk. 1, litra b)-g) og i): Beskyttelse og genopretning af marin biodiversitet	2 714	38	236 155 446
I ALT	**5 592**	**-**	**438 038 353**

Til støtte for udarbejdelsen af denne rapport har FAMENET desuden udarbejdet faktablade, der viser en række eksempler på innovation, der er under udvikling og direkte knyttet til forordningens mål[30].

Medlemsstaternes nye EHFAF-programmer[31], der er vedtaget for perioden 2021-2027, rummer mange muligheder for at støtte forskellige slags foranstaltninger, der tager sigte på forskning og innovation, og kan støtte gennemførelsen af denne forordning. Kommissionen opfordrer derfor medlemsstaterne til at intensivere deres indsats i denne henseende.

Som supplement til de fiskerispecifikke foranstaltninger har medlemsstaterne også set på andre finansieringsmuligheder. Forskningsrammeprogrammet **Horisont Europa** (2021-2027) støtter forsknings- og innovationsaktioner inden for bæredygtigt fiskeri og akvakultur. Der fokuseres bl.a. på den digitale omstilling til støtte for fiskeriinspektion og -kontrol, som sigter mod at reducere fiskeredskabers miljøpåvirkning, minimere klimapåvirkningen på fiskeriet samt forstå og reducere mængden af bifangster af beskyttede arter.

Det tidligere Horisont 2020, EU's finansieringsprogram for forskning og innovation fra 2014-2020, bidrog til at fremme bæredygtigt fiskeri. Faktisk anføres det i den endelige evaluering af Horisont 2020, som blev vedtaget den 29. januar 2024, at programmet ydede betydelige bidrag til samfundsmæssige virkninger på en lang række områder, hvilket viser dets vidtrækkende indflydelse og effektivitet for bl.a. bæredygtigt fiskeri ved at forbedre fangstmetoderne og reducere mængden af udsmid, hvilket har bidraget til mere bæredygtige fiskerimetoder, hvor der er balance mellem økonomiske interesser og miljøbevarelse.

Endelig støtter **EU-missionen "Genopretning af vores oceaner og farvande inden 2030"**[32] forsknings- og innovationstiltag, f.eks. i forbindelse med intelligente og miljøvenlige fiskeredskaber og energieffektive ikke-industrielle fiskerflåder. Missionens arbejdsprogram for 2024, der snart vil blive vedtaget, vil fortsat støtte in situ-demonstrationsaktiviteter for at forene fiskeri og havbeskyttelse.

[30] Fisheries innovations under the European Maritime and Fisheries Fund 2014-2020 - European Commission (europa.eu).

[31] EHFAF-programmer 2021-2027 — Europa-Kommissionen (europa.eu).

[32] Mission Ocean and Waters service portal|. Research and Innovation (europa.eu).

4. KONKLUSIONER

I forbindelse med opfyldelsen af forordningens målsætninger har medlemsstaterne fremhævet, at de vedtager nationale foranstaltninger, og sektoren har anført, at frivillige foranstaltninger i stigende grad anvendes. Nogle interessenter har understreget behovet for et fortsat højt ambitionsniveau.

Fremskridt med hensyn til at nå forordningens målsætninger afhænger ikke udelukkende af vedtagelsen af afledt ret (og dette bør heller ikke være tilfældet). Øget og delt viden, engagement blandt interessenterne og frivillige initiativer er fortsat afgørende og fungerer som et supplement til vedtagelsen af fælles regler via regionalisering. Desuden er det nødvendigt at tage hånd om skiftende og udfordrende behov for fiskeriaktiviteter på en dynamisk måde, og derfor kræves der løbende drøftelser og overvejelser om de mest hensigtsmæssige foranstaltninger.

Innovation er afgørende, ikke kun for at opfylde forordningens mål, men også for en modstandsdygtig og konkurrencedygtig EU-fiskerisektor, der giver de europæiske forbrugere fisk og skaldyr af højeste kvalitet.

Medlemsstaterne og interessenterne er **i færd med at investere i udvikling af nye teknologier** for at opfylde forordningens mål. Der er endnu ikke opnået mere bemærkelsesværdige resultater i den næste periode, og Kommissionen, medlemsstaterne og interessenterne bør fortsat arbejde sammen om at finde de mest effektive metoder til at gennemføre og fortsat støtte forskning i redskaber og innovation samt udbredelsen og den faktiske anvendelse af dem i praksis.

BILAG I: SAMMENFATNING AF HØRINGEN

1. Høringsstrategi

Formålet med høringen var at indhente relevante interessenters holdninger i forbindelse med gennemførelsen af forordning (EU) 2019/1241 i overensstemmelse med kravene i artikel 31, stk. 1. For at sikre fuld feedback blev høringen af medlemsstaterne og de rådgivende råd suppleret af en målrettet onlinehøring.

2. Metode og værktøjer til behandling af data

Den anvendte metode varierede afhængigt af den hørte interessents typologi.
Medlemsstaterne er de myndigheder, der er ansvarlige for gennemførelsen og håndhævelsen af forordningen. Derfor fik de tilsendt et særligt spørgeskema[33].
I betragtning af de rådgivende råds særlige rolle i regionaliseringsprocessen og som de vigtigste repræsentative organer under den fælles fiskeripolitik blev der ligeledes sendt et særligt spørgeskema til dem[34].
Onlinehøringen blev gennemført ved hjælp af platformen "EUSurvey"[35]. I dette tilfælde blev der annonceret via GD-MARE's websted, nyhedsbrevet og GD-MARE's sociale netværk, f.eks. Twitter.
I alle tre tilfælde blev høringen indledt den 2. oktober 2023, og den varede indtil den 24. november 2023.
I alle tre tilfælde blev der givet mulighed for at medtage støttedokumentation.

3. Resultater

Der blev modtaget svar fra 18 medlemsstater, fem rådgivende råd og ti andre organisationer (via onlinehøringen).
I betragtning af formålet med rapporten er de modtagne svar blevet sammenfattet, og så vidt muligt er de indholdsmæssige aspekter medtaget i selve rapporten. Da det ikke er specifikt angivet i de skrivelser, der er sendt til både medlemsstaterne og de rådgivende råd, vises de enkelte svar ikke.
Svarene fra henholdsvis medlemsstaterne og de rådgivende råd præsenteres med den specifikke angivelse "MS"/"AC". Når kommentarerne kommer fra den målrettede onlinehøring, benævnes bidragyderne "interessenter".

[33] Skrivelse sendt til medlemsstaterne den 2. oktober 2023 (ARES (2023)6664125)

[34] Skrivelse sendt til de rådgivende råd den 2. oktober 2023 (ARES(2023)6664226)

[35] https://oceans-and-fisheries.ec.europa.eu/consultations/targeted-stakeholder-consultation-technical-measures-regulation-fisheries-2023_en.